

soudní prázdniny, nemá vlivu na počátek a uplynutí lhut. Nehledíc k tomu, dlužno dovolání, podané teprve třináctého dne po uplynutí soudních prázdnin, pokládá se za opožděné také proto, že v tomto sporu, kde žaloba domáhá se výroku, že žalovaní jsou povinni dodržeti nájemní smlouvu se žalobcem a najatý byt mu odevzdati, platila kratší osmidenní lhůta k podání opravných prostředků, stanovená v §u 575 odstavec první c. ř. s. pro řízení v rozepřích ze smlouvy nájemní nebo pachtovní. V tomto směru stačí poukázat na rozhodnutí býv. nejvyššího soudu vídeňského rep. nácl. čís. 196 Gl. U. N. F. 3661, od něhož se odchýliti tento nejvyšší soud neshledává příčiny, když sám důsledně zaujímá totéž stanovisko, jež sdílí též Hora, Československé civilní právo procesní, díl III., 1924, str. 174 dole. Na správnosti tohoto názoru ničeho nemění, že žalovaná strana ve sporu popřela, že došlo vůbec k platné smlouvě nájemní, neboť otázka, zda nájemní smlouva byla platně dojednána, bývá často předurčující ve sporech o odevzdání najatých věcí, aniž se tím něco mění na naléhavosti věci, která byla zákonodárným důvodem pro ustanovení kratších lhůt ve sporech nájemních. Bylo proto dovolání odmítnouti jako opožděné, když se tak nestalo již nižšími soudy (§ 507 c. ř. s.).

Čís. 5321.

Účtoval-li věřitel, zajištěný úvěrovou hypotekou, při rozvrhovém roku pouze v mezích úvěrové hypoteky, soud první stolice mu však přikázal nad tuto mez, jest zadnější knihovní věřitel oprávněn k rekursu, třebaš při roku nepodal odporu.

Věřiteli, zajištěnému úvěrovou hypotekou, nelze na jistinu i s úroky a útratami přikázati více, než na kolik zní úvěrová hypoteka. Na tom nemění ničeho, že při pohledávce z úvěru byla poznamenána vykonatelnost.

(Rozh. ze dne 2. října 1925, R I 767/25.)

Na vydražených nemovitostech vázlo zástavní právo pro úvěrovou pohledávku do výše 180.000 Kč ve prospěch Občanské záložny v N. Rozvrhuje nejvyšší podání přikázal první soud Občanské záložně kromě jistiny též úroky a útraty v celkové výši 190.092 Kč. K rekursu zadnějšího knihovního věřitele banky L., přikázal rekursní soud Občanské záložně pouze 180.000 Kč. Důvody: Dle obsahu spisu vloženo jest pro Občanskou záložnu v N. na nemovitostech dražbou prodaných právo zástavní z poskytnutého úvěru do výše 180.000 Kč. Takováto pohledávka nepřikazuje se dle §u 216 ex. ř. a §u 16 knih. zák., nýbrž dle zvláštního ustanovení §u 224 ex. ř. a §u 14 zák. knih. Dle §u 14 knih. zák. musí býti při knihovním zajištění úvěrní pohledávky v listině o zřízení zástavy udán nejvyšší peníz úvěru. Tento nejvyšší peníz nesmí býti co do částky poskytnutého úvěru i s úroky k němu přirostlými a vedlejšími příslušenstvím překročen a zástavním právem tohoto druhu stížená nemovitost ručí za úvěr kapitálový, pokud se týče úroky a jiné příslušenství jen do tohoto nejvyššího obnosu. Vzhledem k tomu lze v dražebním řízení věřiteli takovému na jistinu a vedlejší při-

slušenství přikázati z nejvyššího podání jen částku v rámci nejvyššího peníze vloženého při úvěrové hypotece. Nestačí-li tento nejvyšší peníz ku krytí jistiny s příslušenstvím, vychází podle §u 224 a obdoby §u 226 odstavec čtvrtý ex. ř. pohledávka částečně na prázdno. Vedlejšímu příslušenství nepřisluší v tomto případě pořadí jistiny, není-li pro ně zvlášť právo zástavní vloženo.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu Občanské záložny.

D ů v o d y:

Pokud jde o přípustnost rekursu banky L., není správným názor stěžovatelky Občanské záložny v N. v dovolacím rekursu hájený, že dle §u 234 ex. ř. banka L. nemá práva k rekursu proti rozvrhovému usnesení, poněvadž při rozvrhovém roku, při kterém její zástupce byl přítomen, proti přikázání pohledávky Občanské záložny v N., o kterou zde jde, nepodala odporu. Dle obsahu protokolu o rozvrhovém roku ze dne 22. června 1925 neměla banka L. k odporu důvodu, ježto pohledávka vymáhající věřitelky Občanské záložny v N. i s úroky a útratami v pořadí úvěrové hypoteky do 180.000 Kč účtovaná, byla účtována jen v rámci knihovního úvěru 180.000 Kč, na což vymáhající věřitelka nesporně měla nárok. Z tohoto obsahu protokolu o rozvrhovém roku neplyne, že Občanská záložna v N. v tomto pořadí na svou pohledávku s úroky a útratami chtěla mítí více přikázáno než 180.000 Kč a neměla proto následující věřitelka banka L. důvodu, by proti tomuto přikázání podávala odpor, když Občanská záložna v N. blíže nevysvětlila, co všecko v tomto pořadí přikázáno mítí chce, a když v protokole o rozvrhovém roku při této položce výslovně je uvedeno, že ohledně jistiny vyjde Občanská záložna v N. na prázdno. Neodpovídá-li tento obsah protokolu o rozvrhovém roku tomu, co Občanská záložna v N. nad 180.000 Kč v tomto pořadí chtěla mítí přikázáno, bylo na ní, by to jasně a nepochybně při rozvrhovém roku prohlásila a také protokolovati dala, chtěla-li skutečně útraty exekuční nad 180.000 Kč v tomto pořadí mítí přikázány, jak nyní tvrdí. Když tak neučinila a následkem toho k podání odporu bankou L. při rozvrhovém roku nedošlo, neztratila tato práva rekursu v mezích ii dle §u 213 ex. ř. příslušejícího práva odporu. Není proto dovolací rekurs po stránce formální odůvodněným. Po stránce věcné jest správným názor soudu rekursního, že, jde-li o právo zástavní z poskytnutého úvěru, v úvahu přicházejí předpisy §u 224 ex. ř. a §u 14 knih. zák., že nelze věřiteli přikázati na jistinu i s úroky a útratami více, než peníz, na který zní úvěrová hypoteka, a že, nestačí-li tento peníz ku krytí jistiny s příslušenstvím, vychází pohledávka věřitelova s částí, úvěrní hypoteku převyšující, na kapitále na prázdno. Názor tento plně odpovídá jasnému znění svrchu uvedených předpisů zákonných, jak již také nejvyšším soudem v rozhodnutí sb. n. s. čís. 4493 bylo vysloveno. Názor stěžovatelky, že ona zásada platí jen ohledně úroku, nikoli však ohledně útrat, vzniklých vydobýváním úvěrové pohledávky, není správným, neboť nic podobného ze znění §u 14 knih. zák. a §u 224 ex. ř. neplyne a ani ze znění §u 216 čís. 4 ex. ř. vyvoditi se nedá, když zákon mezi útratami s vymáháním

pohledávky spojenými a ostatními útratami nečiní rozdíl. Mínění stěžovatelovo, že by tím, kdyby se v pořadí úvěrové pohledávky do určité výše zajištěné přikázaly nad tuto zajištěnou výši útraty s vydobytím úvěrové pohledávky spojené, neutrpěl princip důvěry v knihy pozemkové, není správným, neboť nutnost stanovení přesné výše úvěrové pohledávky, z Šu 14 knih. zák. plynoucí, ukazuje na to, že knihovní věřitelé za takovouto pohledávku úvěrovou zajištění v důvěře v pozemkovou knihu počítati mohou s tím, že výše úvěrové pohledávky, z pozemkové knihy patrná, nikdy a za žádných okolností nebude překročena. Pokud konečně jde o vývody dovolacího rekursu, že zde nejde o pohledávku úvěrovou, nýbrž o pohledávku vykonatelnou, poněvadž usnesením ze dne 8. ledna 1925 byla Občanské záložně v N. ku vydobytí vykonatelného pohledávání 179.656 Kč se 7% úroky, útratami sporu a útratami exekučními povolena exekuce knihovní poznámkou vykonatelnosti při pohledávce z poskytnutého úvěru do nejvyššího peníze 180.000 Kč a vykonatelnost tato byla také v pozemkové knize poznamenána, jsou vývody tyto novotou v řízení oprávněm nepřípustnou. Však i kdyby tomu tak nebylo, nebyl by názor stěžovatelčin správným, neboť knihovní poznámka vykonatelnosti při pohledávce z poskytnutého úvěru do výše 180.000 Kč způsobiti nemůže, aby na vykonatelnou pohledávku vymáhající věřitelky v pořadí úvěrové hypoteky více než 180.000 Kč přikázáno býti mohlo.

Čís. 5322.

Žaloba obce proti soukromníkům o uvedení v držbu veřejné silniční parcely. Pořad práva jest vyloučen pouze tehdy, jde-li obcí ve skutečnosti o prohlášení sporné cesty za veřejnou, nikoliv však i tehdy, jde-li o žalobu z důvodu vlastnického práva obce k spornému pozemku, třeba jako statku veřejnému, domáhající se neobmezenosti a svobody tohoto vlastnictví proti osobování si a výkonu práv, vybočujících z mezí obecného užívání veřejné cesty.

(Rozh. ze dne 2. října 1925, R I 802/25.)

Proti žalobě obce v Čechách na manžele W-ovy o uvedení v držbu veřejné silniční parcely namítli žalovaní nepřípustnost pořadu práva, kteréžto námitce soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a uložil prvnímu soudu, by dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs je oprávněn. První soud odmítl žalobu pro nepřípustnost pořadu práva a odůvodnil své rozhodnutí v podstatě tím, že žalující obec domáhá se žalobou zjišťovacího výroku, že sporný pozemek je cestou veřejnou a že žalované straně k jeho části nepřisluší vlastnické právo, takže podle účelu žaloby, který jest rozhodným pro posouzení